

UNDER
COVER

Liften de luxe

Met Vuitton & Lanvin naar Parijs

Wat doe je als je op reisgebied bijna alles al hebt gezien en gedaan? Dan treed je in de voetsporen van échte avonturiers. Redacteur Fleur – globetrotter en modeminnares – ging de uitdaging aan en zette met vrienden Lanvin en Vuitton liftend koers richting Parijs. Op weg naar de liefde!

TEKST FLEUR BAXMEIER FOTOGRAFIE LUTSKE VEENSTRA

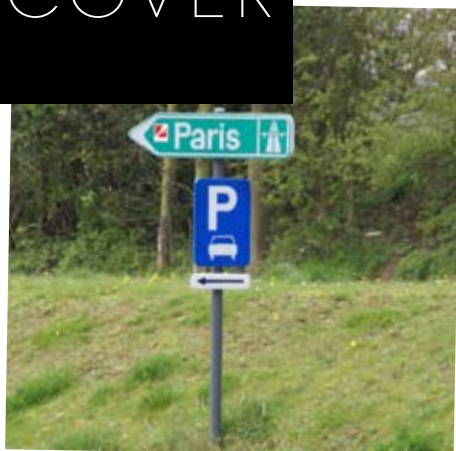
Ik ben heus geen blasé type. Maar als ik zeg dat ik zo'n beetje alle mogelijke manieren van upperclass vakantievierden al eens heb uitgetest, is daar geen woord van gelogen. Op rijke mannen jagen in St. Tropez, dobberen in de Blue Lagoon in IJsland, per zweefvliegtuig het Comomeer verkennen, racen op het privécircuit van Ascari, het leven van een expatvrouw leiden in Dubai, zeilen over het Great Barrier Reef, shoppen in de duurste winkels van New York, een ontbijtje wegpakken in het enige zevensterrenhotel ter wereld, een avondje clubben met prins William in Londen. Je

kunt het zo gek niet verzinnen of ik heb het gedaan. Toegegeven: éinig allemaal. Zelden zo genoten als tijdens deze met luxe en kaviaar overgoten tripjes in den vreemde. Maar ik wil méér. Op het gevaar af te klinken als een verwend Paris Hilton-prinsesje: ik wil avontúúr! Ik droom van persoonlijke gesprekken met échte mensen in plaats van serveersters die me champagne aanbieden, van onbekende benzinestations die erom smeken door mij ontdekt te worden, wilde Grand Prix-achtige capriolen op de snelweg en besmeerde broodjes kaas met thermoskankoffie.

Jurk (€998) van MIUMIU. Bril
(€249) van MARNI. Koffer
(€1250) en hoesentasje (€915) van
LOUIS VUITTON. Schoenen
(€330) van PRADA

UNDER COVER

OP NAAR DE STAD VAN DE LIEFDE!

HET DEBUUT: FLEUR OVERLEEFT
HAAR ALLEREERSTE LIFT OOI

DE MAN VAN WEINIG WOORDEN,
MAAR MET EEN RÚIME BOLIDE

Parijs moet het worden! Liftend. Alle designkleding van het land, verenigt u, we gaan op avontuur!

Daarom heb ik mijn zinnen gezet op het door mij nog onontgonnen terrein van het liften. Ik zeg: uitdaging, avontuur en spanning ineen. Mijn doel? Parijs. Natúúrlijk, Parijs. De stad van de liefde. Wat zeg ik, de stad waar mijn Nieuwe Liefde wóónt. Maar ook de stad van sterrenrestaurant L'Arpège, de stad met het rode pluuche van Hôtel Costes, en de stad waar ik mijn creditcard eindeloos kan laten zuchten van vermoeidheid in de Avenue Montaigne. Ja, Parijs moet het worden! Liftend. Alle designkleding van het land, verenigt u, we gaan op avontuur!

7.25 uur Vergezeld door mijn goede vrienden Lanvin en Louis Vuitton klikklak ik in alle vroegte het pittoresk uitzierende tankstationnetje bij Vianen binnen. Mijn onafscheidelijke accessoire Hummer - een groot uitgevallen model chihuahua - trippelt vrolijk kwispelend achter me aan. We hebben er zin in. Maar eerst stevenen we af op de cafeïneleveranciers in de hoek voor ons eerste avontuur van vandaag: benzinstationkoffie. Dát heb ik al lang niet gedronken!

7.28 uur "Ga je toevallig richting Parijs?" vraag ik knipperend met mijn ogen aan de niet onappetijtelijke man naast me die zich eveneens waagt aan het bruinige goedje dat de met smurrie bedekte koffieautomaat afscheidt. "Helaas," lacht hij me vriendelijk toe. "Ik ga hier direct de snelweg af, richting mijn werk in IJsselstein." Net zoals de overige dertig mensen die ik gedurende het uur dat volgt aanspreek. Ze willen wel, maar ze kúnnen niet. Vastbesloten mijn stralende humeur niet te laten verpesten, vraag ik lustig voort. En verlaag ik mijn zoekcriterium en passant van 'knappe, alleenstaande man met donker haar in dure auto' naar 'iedereen die de juiste route rijdt'.

8.49 uur Hummer en ik hebben beet! Clemens ('Noem me maar Cleem') ziet er met zijn bril en vlassige snor weliswaar niet uit als *God's gift to nature*, hij heeft wel goede zin en rijdt

bovendien richting Breda. "Ik kom net uit Egypte en de achterbak zit vol materiaal," zegt Cleem verontschuldigend terwijl hij toekijkt hoe ik me op de achterbank van zijn Hyundai probeer te zetelen met de Lanvin tussen mijn knieën geperst, Vuitton er bovenop en Hummer hijgend in mijn nek. "Geeft niets!" antwoord ik zo blij mogelijk. "Wat heb je daar gedaan?" vraag ik vervolgens. Hij blijkt iets te doen met verpakkingsmachines voor kaas (Goudse, geen Blue Stilton) en begint een niet te stoppen relaas over de bedrijfscultuur in Egypte, de erbarmelijke werkomstandigheden daar en de 'afschuwelijk lelijke stad Cairo'. Voor zover ik me kan bewegen, knik en hum ik op de juiste momenten. "Is het nog ver naar Breda, Cleem?"

9.35 uur Tankstation Almkerk, zo'n tien kilometer voor Breda. Hummer doet een plasje, ik werk mijn mascara bij, stretch mijn beknelde benen en kijk uit naar een gróte auto.

9.39 uur "Volgens mij gaat het je mákkelijk lukken om vanavond in Parijs te zijn," voorziet mijn nieuwe breedgeschouderde chauffeur terwijl hij zijn acht zitplaatsen tellende Renault de A2 opdraait. Omdat hij (halfang blond haar, ruitjesblouse, blauwe trui) verder niet erg spraakzaam is, vraag ik hem waar hij woont (de Betuwe), waar hij is geboren (Rotterdam), wat de reden is dat hij naar Antwerpen rijdt (om een partij staal te controleren) en of hij veel kinderen heeft (waarom anders zo'n gigantische auto?). Lachend geeft hij op elke vraag antwoord. Kijk, dit bedoelde ik nou met een goed gesprek!

10.00 uur Ik vind tankstation Hazeldonk-West niet zo gezellig. De felle neonlichten zijn funest voor mijn make-up en geven mijn Malene Birger-topje een goedkope glans. En de coiffure van Hummer komt hier ook al niet goed tot zijn recht. Is die Richard Gere-achtige grijsjarige man in die Mercedes onze redder in nood? "Joehoe, meneer?"

RICHARD GERE KOMT DANKZIJ DE LEUKE LIFTSTER VEEL TE LAAT VOOR DE LUNCH...

OPGEPIKT IN DE BERM, AFGELEVERD IN DE BEWOONDE WERELD. FLEURS HELDEN DUS.

LANVIN, VUITTON EN UW LIFTSTER ACHTER IN EEN WEGWERKERSBUS

10.05 uur Helemaal in mijn nopjes zit ik op de achterbank van de Mercedes-met-notenhouten-dashboard mooi te wezen. "Beetje uit de tijd hè, liften," breekt Richard Gere het ijs. Hij blijkt in het dagelijks leven Frans te heten en is op weg naar het Belgische Namen voor een lunchvergadering. "Namen?" schrik ik op uit mijn eigen droomwereldje. "Maar ik moet richting Antwerpen!" Les één uit Het Grote Lifthandboek: wijk nooit, maar dan ook nóóit, af van je route. "Ik zet je na Brussel af," stelt Frans me gerust terwijl hij mij trakteert op een Wilhelmina-pepermuntje en zichzelf op een sigaret. "Maak je maar geen zorgen."

Tomtidom. Hoezo gaat iedere auto naar het obscuur klinkende Mons en niet richting Parijs?

11.01 uur Brussel ligt luttel kilometers achter ons en vrolijke Frans is zo vrolijk niet meer. Praatte hij eerder nog honderduit over Filippijnse vrouwen (zijn zoon is er met eentje getrouwd), het weer in Parijs (hij heeft er net een weekendje doorgebracht met zijn vrouw) en de Belgische politiek (daar blijkt van alles mis mee), nu is hij slechts gestrest op zoek naar een benzinstation om mij, Hummer, Lanvin en Vuitton af te zetten. "Ik had durven zwéren dat er hier eentje zat," moppert hij in zichzelf. "Nu moet ik ki-lo-meters omrijden." Ik kruip iets dieper weg in de achterbank en zeg met gevaar voor eigen leven tegen de steeds roder aanlopende Frans dat ik écht liever niet langs de kant van de weg afgezet wil worden.

11.35 uur Opgelucht zet ik mijn tanden in een onvervalst knapperig Frans stokbrood met gezouten boter en brie. Hummer smakt al even opgelucht met me mee. Zó aardig van onze laatste chauffeur Frans dat hij maar liefst veertig kilometer is omgereden om zijn liftvoorraad (lees: ons) bij een geschikt benzinstation te lossen.

12.49 uur Tomtidom. Hoezo gaat iedere auto die hier stopt richting het obscuur klinkende plaatsje Mons en niet richting Parijs?

13.35 uur "Luister, wil je vanavond in Parijs zijn of niet?" zeg ik vermanend tegen Hummer als ze haar wenkbrauwen frons bij het zien van twee schmotzig geklede mannen die uit een oude Mercedes stappen. Voor zover ik kan ontcijferen wat de heren in hun sneltreinvaart gesproken Frans antwoorden, reageren ze niet afwijzend op mijn vraag of ik mag meeliften richting Parijs. De kleinste van het stel begeleidt me naar de auto en laat de achterklep met een luide bonk omhoog schieten. Héél even ben ik bang dat het nu gaat gebeuren. Dat ze me in de achterbak gooien en me levend begraven, net als in *Het gouden ei* van Tim Krabbé. Maar nee. Niet ik, maar Lanvin en Vuitton worden tussen een grote berg backpacks, weekendtassen en plastic zakjes gefrommeld. Sorry, liefsten.

13.41 uur Het is een vreemde gewaarwording om in een wagen die aan alle kanten kraakt en rammelt zo'n tweehonderd kilometer per uur te rijden terwijl de bestuurder constant omgekeerd op zijn stoel zit om naar mijn benen te loeren. De ene na de andere auto wordt op het nippertje door chauffeur Patrick ontweken en als ik achterom kijk, zie ik dat we een spoor van chaos achterlaten op de weg. "Attendez! Attendez! Vrachtwagen! Voor ons!"

13.45 uur Niet om het één of ander, maar zo'n bijna-dood-ervaring is toch heel anders dan ik altijd had gedacht.

13.49 uur Terwijl we met gezwinde snelheid op de linkerbaan blijven rijden, trek ik mijn gordel nog iets strakker om mijn bovenlijf. "Goh," zeg ik als Patrick meldt dat hij en bijrijder Guillaume rechtstreeks van het vliegveld komen, na een tripje Istanbul. "Ik zal erover nadenken," antwoord ik als hij even later op bijna commanderende toon meldt dat ik écht eens met hem mee op reis zou moeten gaan. "Wat denken jullie, Patrick en Guillaume? Zouden jullie me bij het volgende tankstation kunnen afzetten?"

13.51 uur Patrick zet de radio harder en geeft een extra dot gas als we het eerstvolgende tankstation naderen. En nog eentje. En nóg eentje. Dág veilige, vertrouwde tankstations!

WE ZIJN ER BIJNA! MAAR NOG NIET HELEMAAL...

IN DE WOLKEN

EINDELIJK OP DE PLEK VAN BESTEMMING!

'Ik heb nog nooit een meisje alleen zien liften,' zegt Fabian. 'Is dat niet veel te gevaarlijk?'

14.05 uur Op het moment dat Patrick en Guillaume aanstalten maken om de snelweg te verlaten, grijp ik in. Dat ik een amateurlifter met lipstick ben, wil nog niet zeggen dat ik met me laat sollen. "Zet ons er hier maar uit," zeg ik zo resoluut mogelijk en open om mijn woorden kracht bij te zetten alvast het portier. Ik gris Lanvin en Vuitton uit de kofferbak, hijs Hummer uit de wagen en zwaai mijn potentiële ontvoerders vaarwel en tot nooit meer ziens. Zo, waar waren we gebleven?

14.23 uur Op de Belgisch/Franse grens blijkt tegenwoordig weinig meer te beleven. Het aanwezige frietkot is dicht en behalve een busje met drie in oranje hesjes gehulde wegwerkers die er bij de volgende afslag alweer af moeten, is er geen levend mens te bekennen. Ik steek mijn duim nog maar eens op, zwaai koket met mijn bordje 'Parijs' en lach mijn allerliefste lach.

14.31 uur Met piepende banden komt het zojuist weggereden busje met wegwerkers recht voor mijn neus weer tot stilstand. "We hebben met je te doen," stottert de ene wegwerker schattig. "We willen je afzetten bij het volgende tankstation," zegt de ander met rode blosjes van opwinding op zijn wangen. Nog voordat ik goed en wel doorheb wat er gebeurt, zitten ik en mijn gehele reisgezelschap een paar minuten later tussen de olievlekken, boormachines en andere grote apparaten achter in het busje van de wegwerkers. Een goed gesprek zit er op deze manier niet echt in, ik heb wél mooi een lift. En wat voor één!

14.40 uur Ik bedank de wegwerkers hartelijk voor hun lieve geste en drink in het zonnetje bij het Franse tankstation een cola light. Dit wordt de plek waar ik een lift *all the way* tot Parijs ga vinden, besluit ik.

14.53 uur Zo gezegd, zo gedaan. Vertegenwoordigers-type Fabian woont én werkt in Parijs en wil in zijn zilverkleurige Renault best een plekje vrijmaken voor een rasechte avonturier als ik. "Ik heb nog nooit een meisje alleen zien liften," zegt hij een tikkeltje bezorgd. "Is dat niet veel te gevaarlijk?" Ik bezweer hem dat ik alleen bij héél betrouwbaar (lees: saai) uitzierende mannen als hijzelf instap en laat hem verder met rust, want hij heeft nog een heleboel zakelijke telefoontjes te plegen. Terwijl Fabian achtereenvolgens belt met zijn collega in Londen, zijn baas in Parijs en een Poolse opdrachtgever, schil ik achter in de auto een appeltje, speel met Hummer en vijl mijn nagels. Misschien is dit niet de meest spannende lift ooit, het zijn in ieder geval twee heel ontspannende uurtjes.

16.45 uur Fabian heeft me na nog een tiental instructies hoe ik hier het beste weg kan komen ('Ga je echt niet met enge mannen mee?') afgezet op luchthaven Charles de Gaulle. Nog niet helemaal waar ik zijn wil, maar ik ben in Parijs!

17.09 uur Ik vang nog wat laatste zonnestralen op als ik een Jaguar XF mét chauffeur voorbij zie cruisen. Mijn zojuist aangeschafte treinkaartje richting Gare du Nord verfrommelend in mijn hand, wuif ik de wagen tot stilstand. "Hotel Amour? Kom maar mee," broemt de gedistingeerd uitzierende heer achterin. Hij ontdooit al gauw en biedt me zelfs een glas champagne aan. Babbelend over zijn tweede huis in Dubai, zijn werk in het vastgoed en de vele geneugtes van het Parijse leven, suizen we op stand de binnenstad door op weg naar het hotel waar ik straks een rendez-vous zal hebben met mijn Franse droomman. Ach, de liefde!

18.07 uur In de lobby van hotel Amour tref ik mensen van allerlei allooi aan, maar geen liefde van mijn leven. Als ik hem tot in detail omschrijf bij de balie medewerksters (knap, donker, lang), blijkt niemand hem te hebben gezien. Na nog een klein uurtje wachten, trek ik mijn conclusies. Nog voordat onze liefde officieel is bezegeld, laat hij me zitten! Even weet ik niet hoe nu verder, maar ik herstel snel als ik beseft dat we wél mooi in Parijs zijn. De stad van L'Arpège, Hôtel Costes en Avenue Montaigne. In meer dan goed gezelschap met een onnavolgbaar liftavontuur op zak. Wie doet mij dat na?

UNDER
COVER

‘Hotel Amour? Kom
maar mee,’ zegt de heer
achter in de Jaguar XF
en biedt me een glas
champagne aan

18.09 uur Er blijkt toch nog één ienemienie detail aan mijn levensgeluk te ontbreken. “Rue de Montpensier!” roep ik uitgelaten het adres van mijn favoriete designerwinkel tegen de taxichauffeur.

19.43 uur Terwijl Hummer aan de andere kant van de stad haar hoofdje te ruste legt op een pluchen kussentje in Hôtel Costes aan de Rue St. Honoré (wie wil er überhaupt slapen in een hotel dat zo ordinair is om zichzelf de naam ‘Amour’ toe te bedelen?) genieten ik en mijn nieuwe outfit van het fabuleuze uitzicht vanaf de trappen van de Sacre Coeur. Niets geeft zo’n fijn gevoel als een stel kakelnieuwe vrienden toevoegen aan je inner circle. Wie heeft er überhaupt een man nodig als je ook Marc Jacobs kunt krijgen?